

1938 – Dietznek fejét akarták venni a vb-ezüstért

2014 május 30. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

A világ két legerősebb válogatottja csapott össze az 1938-as világbajnokság döntőjében – a harmadik, Anglia, nagyképűen távol maradt –, s becsületesebben 4-2 arányú olasz győzelem született.

Az 1938-as, harmadik labdarúgó-világbajnokság helyszínéről az 1936-os berlini olimpia alatt döntött a FIFA, a Tiergarten mellett, a Krolloper, a Kroll Operaház patinás épületében, amely – akkor még nem tudhatták – megsemmisült a birodalmi főváros 1945-ös ostrománál.

1938 júniusában Párizs felett még kék volt az ég, senki sem gondolta, hogy a következő világbajnokságra 1950-ig kell várni. Persze messze nem volt teljes a mezőny, már amennyire egy 15 országot felvonultató világbajnokságot egyáltalán reprezentatívnak lehet tekinteni. A pökhendi angolok ezúttal is távol maradtak, Spanyolországban dúlt a polgárháború (a kor két legnagyobb hispán labdarúgója, a kapus Zamora és a center Samitier 1938-ban már éppen Franciaországban, Nizzában vezetett le), s az osztrák labdarúgók immár a német válogatottat erősítették, lévén, hogy túl voltunk a március 12-én lezajlott Anschlusson... Henry Delaunay-nak, a FIFA francia főtitkárának száját cassandrai mondat hagyta el a megnyitón: „Talán ez az utolsó esély, hogy még megrendezzük ezt a világbajnokságot. Jövőre esetleg már túl késő lenne...”

Az 1938-as vb sok tekintetben már a mai világesemények előképe volt. Sokan hajlamosak vagyunk azt hinni, hogy a francia válogatott az időszakban még „hófehér” volt, pedig egy frászt. Ott volt már a vb-n az első színes bőrű francia válogatott labdarúgó, a szenegáli felmenőkkel rendelkező, de guyanai születésű Raoul Diagne, aki ráadásul előjogokat élvezett: erős dohányosként megengedték neki, hogy a mérkőzések szünetében az öltözőben elszívjon egy cigarettát, ne kelljen az árnyékszéken suttyomban dohányoznia. És játszott természetesen a házigazdánál a marokkói születésű Larbi Ben Barek, az első „fekete gyöngyszem”, akirel később Pelé megjegyezte: „Ha én király vagyok, akkor Ben Barek maga az isten!”

Meazza és Sárosi választ a világbajnoki döntőt el?tt Fotó: Europress/Getty

De kanyarodjunk át a magyar válogatotthoz, amely ekkor szerezte első ezüstérmét a kettőből. Hogy mit szoltunk ehhez? Tény, senki sem akarta felgyújtani, szétverni a szövetségi kapitány, dr. Dietz Károly lakását, az ezüstöt inkább sikerként éltük meg, semmint kudarcként, még akkor is, ha fináléban a válogatottunkat 4-2-re legyőzték az olaszok tőlünk tanulták a futballt. Abban az öt évben (1931–1935), amikor a világ legjobbjává emelkedett az olasz futball, nem akadt olyan esztendő, amikor legalább öt honfitársunk ne dolgozott volna edzőként az olasz első ligában, sőt, az 1932–1933-as szezonban egyenesen nyolc! S még 1938-ban is hat magyar osztotta az éjszt a taljánoknak... Erbstein Ernő, Feldmann Gyula, Viola József, Nagy József, Orth György, Lelovics Gyula, Károly Béla,

Károly Jenő – néhány a legendás magyar edzők közül, akik felemelték az olasz futballt.

Dietz amúgy nem volt szakember, inkább menedzser, és persze ügyvéd, továbbá rendőrkapitány: ő tartóztatta le Kun Bélát 1919-ben. A '38-as vb-n Schaffer Alfréd, a „Spéci” volt a válogatott igazi szakmai főnöke, Dietz csak az összeállításért felelt – azt viszont nagyon elpuskázta... A válogatott magabiztosan menetelt a világbajnoki cím felé, Holland-Indiát 6-0-ra, a nagyszerű Svájcot 2-0-ra, majd következett az elődöntőben a fent említett Nagy József dirigálta Svédország. Bár az első percben Nyberg góljával a skandinávok szereztek vezetést, utána beindult a magyar henger. Jacobsson öngólja jelentette az egyenlítést, aztán Sárosi doktor, Zsengellér „Ábel” kétszer és Titkos is betalált, 5-1-re győztünk. Eközben az olaszok Norvégiát hosszabbításban verték 2-1-re, a házigazdát 3-1-re, majd a brazilokat véres verejtékkel 2-1-re, de csak úgy, hogy Ademir Pimenta, a dél-amerikaiak szövetségi kapitánya nem játszatta a vb gólkirályát, Leónidast, hogy pihent legyen a magyarok elleni döntőben. Pihent is volt – de nem a döntőben, hanem a bronzmeccsen, amelyen 4-2-re legyőzték a svédeket, első sorban Leónidas két góljának köszönhetően...

Így érkezett el a két csapat a június 19-ei döntőhöz, egymástól merőben eltérő úton. A magyarok bemasíroztak, az olaszok szenvedtek, egyfelől. Másfelől Itália dőzsölt a pénzben, az akkori időkben szenzációszámba ment, hogy repülőgéppel (!) utaztak el a szomszédos Franciaországba (és haza is), miközben a kis költségvetésű túrán tartózkodó magyarok vonattal, harmadosztályú vagonban... Reimsben, ahol az első csoportmérkőzést játszották Holland-Indiával, olyan szegényes turistaszálláson laktak, ahol nem is volt fürdőszoba a szobákban, a korabeli tudósítás „kádrájárnak” nevezte játékosainkat...

Csak hogy a döntőre Dietz doktor alaposan felforgatta a svédek elleni, világbajnoki aranyat ígérő összeállítást, az aranyat ígérő Szabó – Korányi, Bíró – Szalay, Turay, Lázár – Sas, Zsengellér, Sárosi, Toldi, Titkos tizenegyet. Turay, a „Császárs” kihagyása még csak-csak elfogadható volt, hiszen a Hungária tapasztalt középfedezete fájlalta a lábát, de a Korányi–Polgár cserét már semmi sem indokolta, azt pedig még kevésbé, hogy Toldit Vincze váltta.

Sárosi doktor rúgta a döntő egyik magyar gólját Fotó: Europress/Getty

Bizonyos emlékezések szerint Toldit túl keménynek tartották az olaszok, s űk lobbizták ki a mellőzését, más források arról beszélnek, hogy a döntő előtti taktikai megbeszélésre magyar politikusok is beszivárogtak, és Szendy Károly, Budapest polgármestere kerek perccel kijelentette: „Márpedig Toldi nem játszhat! Mit szólnának az emberek, ha két baráti nemzet fiai kakaskodnának egymással?”

Így hát a Szabó – Polgár, Bíró – Szalay, Szűcs Gy., Lázár – Sas, Zsengellér, Sárosi, Vincze, Titkos tizenegy futott ki a colombes-i stadion gyepére, és kapott ki – megérdemelten – 4-2-re.

Idehaza a csapatot ünneplő tömeg fogadta a Keleti pályaudvaron, a játékosok teljesítményével maximálisan elégedettek voltak a szurkolók. Ugyanakkor felcsendült a „Mondjon le! Mondjon le!” kórus, ami nyilvánvalóan Dietznek szólt.

Minden azonban eltörpült az 1954-es ezüstérmet fogadó elementáris, szinte forradalomhoz vezető felháborodás mellett.

Az első elvesztett döntőnk

1938, Franciaország, Párizs

Döntő: Olaszország–Magyarország 4-2 (3-1)

Párizs, Colombes, Stade Olympique Yves-du-Manoir, 45 ezer néző, vezette: Capdeville (francia)

Olaszország: Olivieri – Foni, Rava – Serantoni, Andreolo, Locatelli – Biavati, Meazza, Piola, Ferrari, Colaussi. **Edző: Vittorio Pozzo**

Magyarország: Szabó A. – Bíró, Polgár – Lázár, Szűcs, Szalay – Sas, Zsengellér, Sárosi Gy., Vincze, Titkos. **Edző: Dietz Károly**

Gólszerzők: Colaussi (6., 35.), Piola (16., 82.), illetve Titkos (8.), Sárosi (70.)

Bronzmérkőzés: Brazília–Svédország 4-2 (1-2)

Gólkirály: Leóidas (brazil) 7 góllal

mno.hu - Ch. Gáll András

1938 - A párizsi ezüst

[Andreides Gábor](#)

Magyar Labdarúgó Szövetség, 2013

A két világháború között 78 magyar edző dolgozott Itáliában. Nagy szám, de nem ez a legnagyobb szám! Hanem az, hogy mekkora szelet illeti meg őket abból a tortából, amelyre az van írva: az olasz futball volt a világ legjobbja a harmincas években. Mert hát ki vitatná ezt, tudva, hogy a magyarokért szinte rajongó, a kint dolgozó edzőket a végtelenségig tiszteli és elismeri Vittorio Pozzo Squadra Azzurája 1934-ben és 1938-ban is megnyerte a világbajnoki címet? Mi ehhez csak annyit teszünk hozzá, hogy lajstromozzuk, mely honfitársaink emelték fel erre a csúcsra az olasz futballt.

[A könyv megvásárolható ezen a linken](#)

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lajkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következő címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lajk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló
